

Eddy,

Meer dan een halve eeuw muzikant. En wat voor een. Bij Jan Bergmans heb je je liefde voor de sax-alt ontdekt. En die liefde is blijven duren. Ook je broer Eric deelde in de fanfare dezelfde liefde voor muziek met zijn bugel en je zus Linda met haar sax-sopraan. Als er thuis gerepeteerd werd, moet het toch af en toe wel een kakofonie geweest zijn.

Eén harmonie was niet genoeg. Je wou steeds meer muziek spelen. Vlijt en Volharding, Concordia, de Dwarskoppen, de Heikneuters, de Essener Muzikanten, Dofkapel, de Verenigde Statievrienden en nog vele anderen.

Wat je allemaal hebt meegemaakt met Sjarel weet alleen jij. Jarenlang pikte je hem met de auto op dinsdag op, om samen naar de repetitie van Concordia in Essen te rijden. Bijna elke week moest je hem binnen gaan ophalen waar hij zich dan nog klaar moest maken. Je deed het zonder morren, met de glimlach.

Je vertelde vaak over je carrière in de koeltechniek bij Grencobel, later Engie Axima waar je tot aan je pensioen werkte. Al vanaf het begin in '74 presteerde je het om lange dagen te kloppen, ook in het weekend. Je zei ons dat je van je hobby je beroep hebt gemaakt en dat dit je helemaal opslopte. Dat klopt niet helemaal. Je had nog een andere grote hobby : muziek. Hoewel muziek je tweede grote passie was, kwam die toch dikwijls op de voorgrond terecht. Weinig repetities of optredens moesten wijken voor je job. Je maakte er wel tijd voor.

Papier ophalen op Wildert zag je 50 jaar geleden ook al zitten. Onder begeleiding van den trommelaar van dienst stond je vooraan om touwtjes te knopen rond de pakken gazetten op straat vooraleer ze op de kar werden geladen. Stilaan evolueerde je hierin tot een echte papierlader. Je eigen toer 'de west' zoals je hem noemde, had geen geheimen meer. 'Liever een keer meer gaan lossen dan tijd te verspelen door hoger en hoger te willen tassen' was je motto. Steeds meer gebruikte je je kennis vanop je werk om de harmonie te trakteren. En niet in het minst op tips rond veiligheid. Je

geofende oog zag meteen of iedereen het gepaste schoeisel en fluohesje droeg. Je organiseerde zelfs heuse voordrachten rond veiligheid. We hadden een authentieke 'veiligheidscoördinator' in huis, gratis en voor niets.

Als bestuurslid bij Vlijt en Volharding en later Essentia was je gekend om je kritische geest. Je had het vermogen enorm na te denken en de gevolgen hiervan in de grote weegschaal te leggen. Menig keer dacht het bestuur dat je te ver ging, maar achteraf moest men je dan toch weer gelijk geven. De kassa heb je meer dan twintig jaar onder je hoede gehad. Alles werd steeds accuraat beoordeeld en afgewerkt. En als iedereen te euforisch werd, was je daar dikwijls met een puntje van kritiek waardoor we terug met beide voeten op de grond stonden. Anderzijds hebben we ook ervaren dat jij diegene was die de positieve noot op tafel legde indien er weer eens iets niet goed ging.

Je nam in discussies dikwijls het voortouw indien het over jeugdwerking, de toekomst van de harmonie of de vooruitgang ging. Je was niet de grootste roeper, maar wist wel je mening te verkondigen. Vooral op technisch vlak volgde je de vooruitgang : als eerste overal digitale foto's nemen, als eerste van een Ipad spelen in plaats van op papier, als eerste hierbij de pagina's omdraaien met een pedaal, als eerste kunststof-rieten gebruiken in plaats van houten rieten.

We zouden je tekort doen als we geen goed woord zou hebben voor je talent om ook de 'derde helft' op de repetitie goed te laten verlopen. Zeker de laatste tijd hield je nauwgezet de bestellingen en de leveringen bij. Controle, controle, controle. Zo kennen we je. We betaalden zeker geen pintje te weinig of te veel.

En over dat pintje gesproken, steevast stond je elke vrijdagavond mee aan ons tafeltje. Je genoot zichtbaar, en meer dan eens werden foto's van je kleinkindjes boven gehaald of verteld wat Charlotte of Sebastian deden. Je moest geen moeite doen om te zien dat je een trotse opa bent.

Stilaan gaf je de partijsolo's voor sax-alt door aan de jongere talenten. Met plezier zag je dat het goed was, al bleef je wel op de eerste stoel zitten. Ere wie ere toekomt.

Tot je in december vorig jaar plots wegbleef. Het verdict was wreed. Geen weg terug. Het zij zo, heb je gezegd. Je plaatsje rechts vooraan bleef leeg. Niemand waagde het om daar te gaan zitten. Want den Eddy zou wel terugkomen. Het heeft niet mogen zijn.

De laatste wens van jou was dat we geen treurmuziek zouden spelen, maar wel twee nummers die jij graag speelde. Je zal ons dus straks buiten Coldplay en Adèle horen spelen.

Woorden schieten op dit moment te kort. Weet dat wij aan je zullen blijven denken.

Het ga je goed, waar je nu ook bent